

INDICKÉ BÁJKY OČAMI SLOVENSKÝCH DETÍ 6. ROČNÍK

O.Z. Spoločnosť Slovensko - indického priateľstva
Realizované s finančnou podporou Indického veľvyslanectva v Slovenskej republike.
2020

Vo výtvarnej súťaži Indické bájky očami slovenských detí ide o zmysluplné trávenie voľného času alebo využitie témy na školách, ako aj o obohatenie detí o umelecké zážitky a radosť z tvorivosti. Deti spoznajú kultúru Indie, jej pestrofarebnosť, prírodu. Stávajú sa z nich citlivejšie osobnosti k jej obyvateľom. Odporúčame spoločne si prečítať príbeh, porozprávať sa o ňom, o múdrostiach ukrytých v rozprávke a potom sa už len pustiť do kreslenia... Projekt je možné realizovať v školách, v detských domovoch, v základných umeleckých školách. Z kresieb sa urobí výstava a najkrajšie kresby odmení veľvyslanec Indie pán Vanlalhuma. Projekt bude ukončený vydaním malej publikácie s príbehmi a najkrajšími kresbami. Veríme, že aj prostredníctvom indických bájok a príbehov zo života indických veľikánov lepšie spoznáte ďalekú krajinu Indiu...

Propozície celoslovenskej výtvarnej súťaže Indické bájky očami slovenských detí pod záštitou veľvyslanca Indie, Jeho Excelencie Shri Vanlalhuma

Vyhlasovateľ súťaže: Občianske združenie
Spoločnosť Slovensko-indického priateľstva, Jakubovany 211, 032 04 L.Ondrej
slovindia@slovindia.sk, 0908 481 898

Autor projektu: PhDr. Anna Galovičová
Odborní garanti: PhDr. Anna Galovičová,
Doc. Dana Puchnarová, akad.maliarka,
Mgr. et Mgr. Katarína Bajzíkova

Cieľ súťaže: Rozšíriť si poznatky o indickej kultúre, o živote a spôsobe myslenia jej obyvateľoch, dejinách a tradíciách zameraných na ochranu života, dôležitosť vzájomnej pomoci a na to, že sa nám dobré skutky v budúcnosti vrátia.

Cieľom je tiež zistiť, prečo je dobré počúvať múdrych a dobrých ľudí.
Tento ročník je venovaný 150. výročiu narodenia Mahátmá Gándhího

Téma:

Indické bájky. /150.výročie narodenia Mahátmá Gándhiho

Termíny:

Vyhlasenie súťaže - 4. september 2020

Uzávierka súťaže - 28. september 2020

Vyhlasenie víťazov - 29. september 2020

Odovzdávanie cien - 2. októbra 2020

Miesto: Liptovský Mikuláš

Podmienky súťaže:

Do výtvarnej súťaže budú zaradené výtvarné diela vo formáte A3. Každé musí byť čitateľne označené podľa údajov na prihláške, na zadnej strane (prosíme prilepiť).

Odporúča sa maľba, kresba, grafika, kombinované techniky. (odporúčame nepoužívať ozdoby ako sú: guľičky, glitre...atď. nakoľko sa odlepujú už počas doručenia poštou.

Z výtvarných prác bude zrealizovaná výstava v L.Mikuláši za účasti autorov a autoriek kresieb a Indického veľvyslanectva.

Ocenené budú všetky výtvarné práce voľným vstupom do ZOOKONTAKT a výtvarné práce budú odmenené vecnými cenami, diplomom a použité v záverečnej publikácii.

Víťazi budú ocenení vecnou cenou.

Prihlásené výtvarné práce sa stávajú majetkom organizátora a budú slúžiť na kultúrno-vzdelávacie, publikačné a výstavné účely.

Vekové kategórie: 3 - 6 rokov; 7 - 11 rokov, 12-15 rokov

Kritéria súťaže: Základným kritériom hodnotenia výtvarných prác je ich originalita a umelecká kvalita. Pri výbere prác sa hodnotí najmä výtvarné estetické spracovanie námetu a prístup k téme.

Výsledky súťaže:

Výsledky súťaže budú zverejnené na

webovej stránke www.slovindia.sk, dňa 29. septembra 2020.

Informácia o výsledkoch bude autorom súťažných prác doručená emailom.

Kontaktná a poštová adresa: OZ Spoločnosť Slovensko-indického priateľstva, Jakubovany 211, 032 04 L.Ondrej

Zásielku označte textom: „Súťaž“

Nakoľko tento rok čelíme Corona pandémie súťaž bude vedená dodržiavaním pokynov.

Ďakujeme za pochopenie.

PRIHLÁŠKA DO VÝTVARNEJ SÚŤAŽE

Meno a priezvisko dieťaťa - žiaka:

Vek dieťaťa - žiaka:

Škola - názov, adresa:

E - mail kontakt:

Meno a priezvisko zodpovedného pedagóga:

Telefónny kontakt:

Podpis ako súhlas rodiča s účasťou v súťaži:

Podpis zodpovedného pedagóga:

Názov príbehu:

Prihlášku si prosím vytlačte, starostlivo a čitateľne vyplňte.

Nalepte prihlášku na zadnú stranu výkresu.

Prosím Vás o uvedenie takej adresy, na ktorú môžeme poslať vecnú odmenu s diplomom, v prípade, ak nebude možné si ju prevziať osobne.

:-) Ďakujeme.

Na záver chceme popriať všetkým deťom, učiteľkám, učiteľom, vychovateľkám, vychovateľom, rodičom, babinám, deduškám, ujom a tetám veľa tvorivých nápadov a zároveň poďakovať za pomoc a trpezlivosť pri realizácii projektu.

Tešíme sa na vás pri ďalších projektoch a stretnutiach.

MEDENÁ MINCA

Gándhí chodil z mesta do mesta, z dediny do dediny a zbieral peniažky pre Čarkha Sangh.¹ Počas jedného zo svojich turné prednášal na stretnutí v Orisse.

Úbohá starenka vstala hneď po jeho prejave. Vekom ohnutá, vlasy mala šedivé a oblečenie roztrhané na kusy. Dobrovoľníci sa ju pokúsili zastaviť, ale prebojovala sa na miesto, kde sedel Gándhí. „Musím ho vidieť,“ trvala na svojom a idúc ku Gándhimu sa dotkla jeho chodidiel. (Znak vzdania úcty.)

Potom zo záhybov z jej sári² vytiahla medenú mincu a položila ju k jeho nohám. Gándhí zobral medenú mincu a starostlivo ju odložil. Peniaze nadácie Čarkha Sangh boli pod správou Džamnalala Bajaja. Požiadal Gándhího o mincu, ale Gándhí to odmietol.

„Pre Čarkha Sangh držím šek v hodnote tisíciek rupií,“ povedal so smiechom Džamnalal Bajaj, „napriek tomu mi nedôveruješ pri tejto medenej mince.“

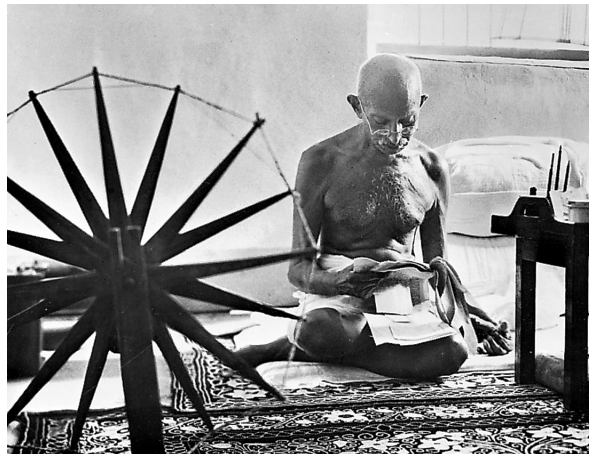
„Táto medená minca má oveľa vyššiu hodnotu ako tieto tisíce,“ povedal Gándhí.

„Ak má muž niekoľko lakhov³ a rozdá tisíc alebo dva, neznamená to ešte veľa. Ale táto minca bola možno všetkým, čo tá úbohá žena vlastnila. Dala mi všetko, čo mala. To bolo od nej veľmi šľachetné. Priniesla veľkú obeť. Preto si túto medenú mincu vážim viac ako desať miliónov rupií.“

1 (Čarka sangh - "Kolovrátková spoločnosť". Keďže Gándhí bojkotoval anglický textil a chcel, aby si indovia znovu sami tkali látky, tak založil túto spoločnosť. Najmä, aby sa chudobní zapájali do tejto aktivity. Sám vo svojom voľnom čase išiel príkladom. Preto ho častokrát vidíme na fotografiách s kolovrátkom).

2 (ženský odev)

3 1 lakh = 100 000

SLUB

Tento príbeh sa stal, keď Gándhí pracoval v meste Johannesburg v Južnej Afrike. Jeho kancelária bola 4 km od jeho domu.

Jedného dňa sa jeho kolega, pán Polak, spýtal Gándhího 13-ročného syna Manilala, či by mu mohol z tej kancelárie priniesť knižku. Manilal na to celkom zabudol a spomenul si na to až večer, keď mu to pán Polak znovu pripomenul. Gándhí si zavolať Manilu a vraví mu: „Syn môj, viem, že noc je tmavá a cesta dlhá a nik na nej nie je. Budeš musieť prejsť celkom 8 km, ale dal si pánovi Polakovi svoje slovo. Slúbil si, že mu prinesieš jeho knihu. Chod po ňu hneď teraz.“

Mama a zbytok rodiny boli nahnevaní, keď sa dopyčuli o Gándhího rozhodnutí. Trest znel až príliš kruto. Manilal bol ešte len dieťa, cesta dlhá a tmavá, nič by sa nestalo, keby tú knihu priniesol v ďalší deň. Toto si všetci mysleli, no nikto sa neodvážil nič povedať. Vedeli, že keď sa Gándhí pre niečo rozhodol, nič už nezmenilo jeho úsudok.

Nakoniec sa Kalyan Bhai postavil a s odvahou vyhlásil: „Prinesiem tú knihu“. Gándhí bol milý, ale vo svojej vôli neoblomný. „Ale bol to Manilal, kto to slúbil.“ „Dobre, tak mi dovoľ ísť spolu sním, pôjdeme spolu!“, poprosil Kalyan Bhai. Gándhí súhlasil a Manilal spolu s Kalyanom vyrazili po knihu. Milý a slušný Gándhí vedel byť niekedy pevný ako skala. Videl, že Manilal dodržal sľub a knihu priniesol.

MÓHAN A DUCH

Noc bola tmavá a Móhan vystrašený. Vždy sa bál duchov. Vždy, keď bol v tme sám, bál sa, že na neho spoza rohu vyskočí duch. A dnes bola skutočne taká veľká tma, že si človek ledva dovidel na vlastnú dľaň.

Móhan musel prejsť z jednej izby do druhej. V momente, ako vykročil z izby, zdalo sa, že ho vlastné nohy začali viesť, z čoho sa mu poriadne rozbúšilo srdce.

Rambha, ich stará gazdiná stála pri dverách.

„Čo sa deje synu?“ zasmiala sa.

„Bojím sa, Dai,“ odpovedal Mohan.

„Bojíš sa, dieťa? A čoho?“

„Pozri, aká je tu tma! Bojím sa duchov!“ zašepkal vystrašene.

Rambha ho láskavo pohladila po vlasoch a riekla: „Kto to kedy videl, báť sa duchov! Počúvaj pozorne: Mysli na Rámu (boha) a žiadny duch sa k tebe neodváži! Nik ti ani vlások na hlave neskriví. Ráma ťa ochráni.“

Rambhine slová dodali Móhanovi odvahu. Opakoval Božie meno, keď odchádzal z izby. Od toho dňa, Móhan už nikdy nebol osamelý alebo ustráchaný. Veril totiž, že kým je s ním Boh, je v bezpečí.

Táto viera dodávala Gándhímu silu počas celého jeho života, dokonca mu meno boha Ráma ostalo na perách aj v momente jeho smrti.

(Mahátmá Gándhi. Mahátmá - Veľký duch. Vlastným menom Móhandás Karamčand Gándhí)

India môže prísť aj k Vám !

Ponúkame Vám možnosť 1/2-1h. bloku prezentácie Indie vo Vašej škole, škôlke, komunitne alebo kultúrnom stredisku.

Info:

slovindia@slovindia.sk

0908 481 898

V akej krajine sa odohráva príbeh?

Na akom kontinente sa krajina nachádza?

Akej farby pleti sú jej obyvatelia?

Aké farby má ich vlajka?

Ako sa volá ich posvätné zviera?

Móhandás Karamčand Gándhí (मोहनदास करमचन्द गांधी)

(* 2. október 1869, Pórbandar, India – † 30. január 1948, Naí Dillí, India), nazývaný aj Mahátmá (Veľký duch), bol indický vodca, mysliteľ a politik. R.1947 pomohol oslobodiť Indiu od britských kolonizátorov, ktorí si celkom podmanili Indiu r.1818, a to nenásilným prevratom.

Keď ľudia zistili, že zemeguľa je guľatá, tak prvý moreplavec vyrazil do Indie po mori. Bolo známe od staroveku, že táto rozsiahla krajina v Ázii má veľa bohatstva, zlata, striebra, drahých kameňov, a zdravých korenín, ktoré ľudia na Západe nepoznali, napr. klinčeky, škoricu, kurkumu.

Avšak cesty Európy do Indie a novoobjavenej Ameriky spôsobili, že veľké európske štáty začali kolonizovať svet a využívať prácu domorodcov, drancovať krajiny. Najväčšia veľmoc v tom čase bola Veľká Británia, kde sa hovorí anglicky. Briti kolonizovali Indiu a drancovali ju.

V Indii prepukla chudoba a hladomor. Preto sa našli vzdelaní Indovia, ktorí sa tomuto vzopreli.

Mahátmá Gándhí pomohol uskutočniť prevrat a oslobodil Indov spod nadvlády Britov hladovkou vo väzení. Stal sa vodcom národa, preto ho Briti uväznili. Ale pochopili, že má veľmi silnú vôľu a dokázal by pre slobodu svojho národa aj vo väznici od hladu zomrieť.

Preto ho vychudnutého takmer mŕtveho prepustili z väzenia, lebo sa báli, že by sa jedna z najľudnatejších krajín sveta voči Britom vzbúrila.

A tak z Indie odišli, aj keď mali v tom čase Briti jednu z najsilnejších armád vo svete.

Gándhí vyštudoval právo v Anglicku, vedel anglicky a pochopil, ako dôležitá pre rozvoj národa je sloboda. Preto po skončení štúdia začal pomáhať Indom najprv v južnej Afrike, kam odišiel r. 1894, a neskôr v Indii od r.1914. Oženil sa, mal deti, a vychovával ich s veľkou láskou, ale aj prísne. Gándhí bol vegetarián, ako väčšina Indov, ktorý nejedol mäso zvierat. V Indii považujú celé tisícročia dodnes zvieratká za mladších súrodencov človeka. Zomrel r.1948. Stal sa obeťou útoku náboženského fanatika.

Zomrel s úsmevom na perách a poslednými slovami požehnaní svojmu vrahovi. Za jeho rakvou kráčalo viac ako milión ľudí a jeho popol bol hodený do posvätnéj a najväčšej rieky Indie, Gangy.

Albert Einstein o ňom napísal: „Budúce generácie sotva kedy uveria, že takýto človek z mäsa a kostí mohol vôbec kráčať po tejto zemi.“

Autor: Mgr.art.F.Chudoba

